

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

τηγό. "Όσο για τους φτωχούς και τον όγλο, πολιτεύτηκε με τέτοιο τρόπο απέναντί τους, που τους έπιασε μιά παράξενη λαχτάρα να τον κάμουν τεράνιο του(4). Μερικοί μάλιστα υποστήριζαν και παιχναιόντας κοντά του τον παρακινούσαν να φανεί ανώτερος του θρόνου και ποδοπατώντας ψηφίσματα και νόμους και λογάδες που ζήμινων το κράτος ν' αναλάβει την κατάσταση και να τη διευθετήσει χωρίς να φοβηθεί τους συκοφάντες.

[illegible]

ἐπιτελεί και να να καταστούει
μικρόν αριθμό πλοίων. Όταν
μωω έφτελιν αλ Αθηναίοι να βα
θρουν τον Άντιοχο, τότε προχ
ρώτας οι αυτός με όλο το
ποτό κέρβεις της νική σκάφω
πολλά πλοία και έστειλαν
τέλος έστειλες τρόπαα (13). Μόλ
ο Άλκιβιάδης γυρίζοντας στη
με πληροφόρηθηκε στη βνή
στη άνοιχιά με το σύναλο των
πλευκών του προκεκλόναντα
σαντρο ο ναυμαχία. Μά έκείνω
ελαφιστημένω άσ' τη νίκη το
δέν τώ έπιτελεία.

[illegible]

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟ- Σὲ λίγον και
ΠΟΙΗΣΗ ΠΟΥ ρὸ οἱ στρατηγο
Δ Ε Ν Α Κ Ο Υ-Τυδέας(17), Μ
ΣΤΗΚΕ ναντρος(18) κα

δὲ εὐνοία τοῖς Ἀναστηνόντων. Ἡ νίκη
στοὺς Αἰγύβ. Ποταμοὺς ἐφαίνεται καὶ
μαγάλο μέρος πρὸ δικῆ τοῦ ποταμοῦ.
Τὸ πλεῖον τοῦ ὕδατος γὰρ τὴν ἀναγὰν τ
ἐφαίνεται ναυαγῶν πρὸ μακρῆ πρὸ 800
καὶ πρὸ Κρόναζα ὅπου συστήθηκα νεκρ
τοῦ καὶ ὁ ἴσως.

(8) Η αύξηση αυτή είχε ως αποτέλεσμα να λιποτακτήσουν πολλοί από το σπορ των Αθηνών και να πάει με το μισό ο αριθμός των παρευριστών.

(9) Δηλαδή μια θραυκή επεδείχθη θραυκή τής εποχής εκείνης άνωτατα από τον 6 ο αιώνα π.Χ.

(10) "Οχι βέβαια με προκρίτικες απόψεις.

(11) Είχαμε παραπάνω, στο κεφ. 1, πως κέρλιος αυτός την άνοια του Άλκιβηδη.

(12) Ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ τοῦ ἁγίου
 οὐδὲν ποιεῖ ἵνα αὐτὸν καὶ κατανοήσῃ
 ὁ ἄλλος· ἀλλὰ καθίξις ἵνα παρὼν
 ᾖ· ἵνα τοῦ ἐκκοσμοῦ τὸν χυλὸν βί-
 σῃ κατὰ· ἔστι καὶ ἐκείνος, ἀσχη-
 τὸν ἡμῶν σὺ σπαστὸν τοῦ ἡρώδου
 προσελθόντος ἀνδραγατῆ τοῦ ἀνδραγα-
 τῆ ἐκείνου· καὶ ἐκείνου καὶ καὶ καὶ
 γὰρ ἐκείνου τοῦ ἀνδραγατῆ σὺ καὶ

(13) Ἡ κατακλιπία τῆς Ἐξόσου ἐν
τῷ πρῶτῳ ποτῷ 407: Σ' αὐτὴν οἱ Ἀθ
ναῖοι ἔχασαν διακατέντα τρεῖς. Μὲ τ
ἐκκαίρια αὐτῇ ὁ Ἀδωνιτὸς τροποποιεῖ
τὴν ποικιλίαν καὶ φρονεῖν γὰρ τὴν ὁρμ
σὴ τοῦ νεαροῦ, πῶς τὸ ἐπιστήμια ἔσ
κατὰ τὴν Ἀδωνιτὴν ὁ Φαλακρὸς ὁρ

(14) Δὲν ἀρκούντων γὰρ τὸν βούλον
τοῦ στρατιῶν, τὸν ἀνταρστήν, ἀρκεῖται
τὸν Ἀσινῶν, καὶ ὁ πατέρας ἀνέκτου λ
γόντου Ἀδωναν.

(15) Ἡ Παύλου, πρὸς ἀρχαία τ
δυναμία.

1163 Οἱ βούλοι Ἀδωναν — ἔστιν ἡ

... λωστα καὶ ἐκὴν ἡ Ἐκκλησία — εἶπεν ὁ
... παρὼν ἀνδραγαθὸς πρὸς τὴν κατηχητικὴν
... τοῦ μαθητοῦ κοινότητα. Ἀλλὰς ἀπὸ τῆς
... τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἐκείνην
... ὁλοκλήρως ἀντιθέτως. Ἡ ὁρατικὴ ἀποδοχὴ
... ὅμως, ἡ «Χριστολογία» τῶν ἀρχαίων,
... ἐκείνη ἀντιθέτως ἀντιθέτως κτήνη. Σὺ
... καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντιθέτως ἀντιθέτως τοῦ
... αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τὴν ἀρχαίαν
... ἀρχαίαν ἀντιθέτως ἀντιθέτως ἀντιθέτως
... τὴν ἰστορικὴν ἀντιθέτως ἀντιθέτως ἀντιθέτως

(18) Ὁ Μέναντρος εἶχε νυμφῶτα τὴν Φαριδάξω, πολυμῶντας μὲν μὲ τὸν Ἀλκιβιάδην στὸν Ἑλλάδηνον καὶ εἶταν ὁ

ή κατά τον Ηαλοποινόντικο πόλεμο, είχε
νοχοποιηθεί με τον 'Αλκιβιάδη στην πε-
ρίφημη δίκη του τελευταίου. Στη ναυική
γία των Αλκί- Ποσειδών είναι ο Πόσειδων

405 π. Χ. Τὸν πελοποννησιακὸ πόλεμον ἀποτελοῦσαν 200 πόλεις καὶ περικυκλω-

(21) Αὐτὸ ἐγένετο τέσσαρες μέρες σήμερον, χωρίς να κινηθῶν καθόλου οἱ Ἀγγελοι καὶ οἱ ἄγγελοι.

μιλ(όν περιπου) στὴ μικρασιατικὴ παρα-
λί(α τοῦ) Ἑλλησπόντου, μόλις πρὶν ἀπὸ λί-
γας μέρες εἶχε χωριεῖται ἀπὸ τοῦς Ἀρμε-

(24) Στην είσοδο του Καλαμίνιου, δεξιά από την Αδρια. Έκεί οι Αθη-
ναιοί είχαν πάρει τον δρόμο.

...δὲ βρέθηκε στὴ θέση τους, παρὰ μόνο τὰ
πλῆρωματα διακινηθῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ δια-
κινηθῆναι! Οἱ ἄλλοι εἰσέπαινον ἔξω στὴν

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

1474/1940
9. (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Η ΠΑΝΔΩΛΕΡΙΑ XXXVII. Οι ΓΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ στρατηγοί όμως δεν έδωσαν σημασία στα λόγια του 'Αλκιβιάδη και στις συστάσεις του να μεταφέρουν το στόλο τους στη βάση της Σητού. 'Ο Τυδέας(1) μάλιστα τον διάταξε προσελθτικά ν' αποσυρθεί λέγοντας του πως άλλοι πιά διοικούσαν το στρατό και όχι εκείνος. 'Ο 'Αλκιβιάδης, που υποψιάστηκε κίβλας κάποια προδοσία από μέρος των στρατηγών, διάσπηκε ν' αναχωρήσει. Στους κορυφαίους του στρατοπέδου που τον ξεπροβόδιαν ανακρίνωσε πως, αν δεν τον είχαν έλκευταί έτσι οι στρατηγοί, αυτές μέγα σε λίγες μέρες θ' ανάγκασε τους Λακεδαιμόνιους ή αθέλα τους να συνάμουν ναυμαγία μαζί τους ή να παρατήσουν τα καράβια τους. Οι υποσχέσεις του αυτές σ' άλλους φάνηκαν φροφωρισμοί, άλλοι όμως τις βρήκαν πραγματισμοί. Στην περίπτωση που έγοντας μαζί του πολλούς Θράκες(2), έξασκημένους όλους στο ακόντιο και στην Ιππασία, θα γυπούσε τους Λακεδαιμόνιους απ' τη στεριά και θ' αναστάσανε το στρατοπέδον τους. Και το ότι σωστά επρόβλεψε ο 'Αλκιβιάδης τα σφάλματα των 'Αθηναίων, αυτό επιβεβαιώθηκε χωρίς όργασμο από την πράξη. 'Ο τον δηλαδή έπαισε απάντι τους Εσφρακί και αντιστάτος ο Λύσανδρος, μονάχα όγδοη τριήμερη με τον Κόνωνα(3) γλυτώσανε οι υπόλοιποι λίγο παρακάτω από διαβολικές πιεστικάν αιχμαλωτίες. Από τα πληρώματα τους ο Λύσανδρος έπαισε τρεις γιλιόδες του σταύρου και τους Εσφράκ(4). Σε λίγων καιρό(5) κυριέμε και την 'Αθήνα, έκαψε το στόλο τους και γκρέμισε τα Μακρά Τείχη(6).

Ο ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ "Υστερ' απ' αυ-
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ τὰ ὁ Αλκιβιά-
ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΑΛΩ. δη. σφ. έθηκε
ΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ τους Λακεδαι-
μόνιους πρὸς τὸν

ριωχούσαν από στεριά και έφει-
λασσα πιά, και έπαισε στη Βι-
νία(7), παίρνοντας μαζί του πολ-
λους θησαυρούς, κουβαλώντας άλ-
λους πολλούς και έχοντας άρρησι
δικαία περιστάσεις, σπύ κέριστρο
(8) όπου έμενε ως νύκτα, στη Βι-
θυνία πάλι, άφ' ου έρχετο ένα μεγά-
λο μέρος της πειρνούσας του και
ρημάχθηκε από τους εκεί Θρά-
κες(9), προσέλασε να τραβήξει
προς τον 'Αρπάρξην(10), έχοντας
τη γνώμη πως δε θα τον εύρισκε
λιγότερο χρήσιμο από το Θεμι-
στοκλή(11) ο μονάρχης, αν τον έ-
δοκιμαζε, και φρονώντας πως το
κίνητρο της πράξης του ήταν άνω-
τερο από κίνητρο γιατί δε θα πρό-
φαινε τις υπηρεσίες του έναντι
στούς συμπολίτες του, όπως ο Θε-
μιστοκλής, αλλά θα ζητούσε τη
συνδρομή του βασιλιά για την πα-
τρίδα κι ένάντια στους έχθρούς

της(12). Νομίζοντας κίβλας πως ο
Φαρνάβας(13) πρόθυμα θα του
παρωχωρούσε τα μέσα και την έ-
ασφάλιση του ταξιδιού, πήγε να
τον βρεί στη Φρυγία, όπου και έ-
μεινε στην αυλή του κολακεύον-
τας εκείνον και ζώντας ο ίδιος
μέσα σε τιμές.

Ο ΛΩΣ ΜΕΤΑ. XXXVIII. Οι
ΝΟΕΙ 'Αθηναίοι αίσθα-
νούνταν δυσφο-
ρία για την απώλεια της ηγεμο-
νίας. "Όταν όμως ο Λύσανδρος τους
στέρησε και την έλευθερία παρα-
δίδοντας την πόλη στους 30 τυ-
ράνους, τώρα που η κατάσταση
είτανε χαμένη, τους ήρθανε στο
νοῦ οι στοχασμοί που δεν τους έ-
καμαν όταν είταν καιρός να σω-
θούν. Τραβώντας λοιπόν τα μαλλιά
τους άράβιζαν τα σφάλματα και
τις άπορροές τους, που απ' όλες
μεγαλύτερη λογίζονταν η έστέρ-
τη καταφορά τους προς τον 'Αλκι-
βιάδη. Τον είχαν απομακρύνει χω-
ρίς να τους φταίξει σε τίποτε και
οργισμένοι από τον ύπιστάμενο
που έχασε με τρόπον άτιμο λίγα
καράβια, σπέρσαν την πόλη των
Ικανότερο και γενναίτερο στρατη-
γό της(14). "Απόστο, μες στην τωρι-
νή τους δυστυχία, τρεμοφύγε και
ποια έλπιδα, πως όσο βρισκόταν
στη ζωή ο 'Αλκιβιάδης δεν είχαν
γαθεί τί πάντα για τους 'Αθηναί-
ους. "Ούτε στην πρώτη του έκδο-
ση — έλεγαν — προτίμησε να έλ-
θει στην άσπρεια και τη γαλήνη, ού-
τε τώρα, αν η θέση του είναι κά-
πως καλύτερη, θα υπομείνει
την στυγερή και άκαταβατονίαν
και τις σκληρότητες των 30 τυράν-
ων. Και άντε ήταν άσπρικο να τρέ-
μει να περνοίται όλην το πλι-
θος, όσοι μάθονε πως και οι κυ-
ριότεροι και νικηφόροι για τον
'Αλκιβιάδη και σωτήρες γι' αυ-
τόν, και πολλή συζήτηση το κάνουν
για να ποιος είναι ο ενέργειος
και τα γρήγορα έλέγχον.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ. Στο τέλος ο
Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ Κριτίας(15) εί-
ΤΟΥ. σιγήθηκε στο
Λύσανδρο πώδε

γίνεται πατέ, όσο θαχουν. Επιο-
κρατία οι 'Αθηναίοι, να έασφαλί-
σουν την κυριαρχία τους στην 'Ελ-
λάδα οι Λακεδαιμόνιοι. Κι αν εξ
άλλου, πρόσθεσι, δεχτόντο νομιμό-
φροντα οι 'Αθηναίοι την διαγοργία,
ο 'Αλκιβιάδης δεν θα τους άφαισε
όσο ζει να καθίσουν ήσυχα στο νέο
πολίτευμα. Και δε θ' άκολουθούσε
τις υποδείξεις του Κριτία ο Λύ-
σανδρος, αν δεν του ρχόταν από
της αρχής του τόπου του μία διατα-
γή(16) που παρωχωρούσε να έλθουν
τόσοι τον 'Αλκιβιάδη αυτό έκείνοι
τόκαμαν είτε έπειδή φοβήθηκαν
τη δυναμικότητα και τη μεγαλο-
πραγμοσύνη του είτε γιατί θέλη-
σαν να εύχρησιτοήσουν τον 'Αγη-

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ XXXIX. "Ο Λύ-
ΒΓΑΙΝΟΥΝ σαντρος λοιπόν
διαβίβασε τη δι-
σταγή στο Φαρνάβαζο με την έν-

τολή να την έκτελέσει. Εκείνος
ανάθεσε αυτή τη φροντίδα στον ά-
δερό του το Μαγαίο και στο θείο
του το Σουσάμβηρο. Εκείνη την έ-
ποχή ο 'Αλκιβιάδης έφυγε να κα-
ταϊεί σε μία κομπολή της Φρυγί-
ας, έχοντας μαζί του την έταίρα
Τιμάντρον. Εκεί είδε στον ύπν
του το έξης όνειρο. Του φάνηκε
πως τάχα φορούσε τα ρούχα της
έταίρας, ενώ εκείνη κρατώντας
στην άγκαλιά της το κεφάλι του
έβαρε το πρόσωπό του με φιασιό-
δια. Σ' όφρανε με άλλην έκδοξη ο
νεύρετρε πως οι άνθρωποι του
Μαγαίου τον άποκεφάλιζαν και
πως καίγονταν το σώμα του. Λέγε
μάλιστα πως τ' όνειρο αυτό του
παρουσιάστηκε μόλις λίγο πριν
από το θάνατό του.

Α ΕΠΟΜΕΡΕΙ. "Εκείνοι που
ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑ- στάθηκαν να
ΝΑΤΟ ΤΟΥ τον σκοτώσουν

δεν τόλμησαν να
μπούνε μέσα, παρά το περικυ-
κλωσαν τό στίτι κι έβαλαν φωτιά.
Μόλις τὸ σπρε είδηση ο 'Αλκιβιά-
δης, μόλις με πιο πολλά απ' τα
ρούχα και τα στρώματά του και
τράξε μες στη φωτιά. 'Ο ίδιος,
παίγοντας με τη γλαυδία το ά-
σπαστό του γέρι, προδόντας με τ'
άλλο το μαχαίρι, πέρασε μες απ'
τη φωτιά χωρίς να πάθει τίποτε
και πριν οι φλόγες του κάψουνε
τά ρούχα. Οι βαρβαροί, μόλις τον
είδαν έξω σκορπιστήκανε. Κανένας
τους δεν τόλμησε να τον πειράξει
ούτε ναρθεί στα χέρια μαζί του,
μόνο στάθηκαν σ' άπόσταση κι
άρχισαν να του ρίχνουν άκοντια
και βέλη. "Όταν τον άφησαν έτσι
στον τόπο κι αναχώρησαν οι βάρι-
βοσοι, Τιμάντρον σήκωσε το κε-
κρό κι άφου τον τύλιξε και τον έ-
σκέπασε με τα δικιά της φορέματα
του έκανε όσο της έπρεπαν οι
περιστάσεις, λαμπρή κηδεία και
ανάθεσι του. Αύτη η γυναίκα λέγε
πως είταν η μητέρα της Αιτιάδας(17)
που την όνομασαν Κορινθία, μία
που την είχαν φέρει στην 'Ελλάδα
σκληρά από τα 'Υκκαρά, μία πο-
λιτεύουσα της Σικελίας.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΤΕ. Μερικοί όμως
ΛΩΣ ΠΟΥ ΘΑ ενώ συμφωνού-
ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ να με τους πα-
ΚΑΥΤΕΡΑ ραπάντα στις λε-
πομπείες του

θανάτου του 'Αλκιβιάδη, ύποπτη-
ρίτων όστόσο πως δεν εύθινο-
ται γι' αυτόν ούτε ο Φαρνάβαζος
ούτε ο Λύσανδρος ούτε οι Λακεδαι-
μόνιοι και πως ο αίτιος τού χαμού
του είταν ο ίδιος ο 'Αλκιβιάδης.
Είγε διασθερίζει μία κοπέλα από
καλό στίτι και έδωσε μαζί της, Γ'
αβέρφια της διως δεν άνέχτηκαν
αυτή την προσβολή κι έβαλαν τη
νύκτα φωτιά στο σπίτι όπου κατοί-
κούσε ο 'Αλκιβιάδης. Και τον έ-
σκότωσαν, όπως άναφερα παραπά-
νου, καθώς ήθησε να γλυτώσει
μες απ' τη φωτιά.

ΤΕΛΟΣ

(1) Βλ. σημ. 17 της προηγούμενης συ-
ζήτησης.
(2) Κινούνται μεθοδωμένα.
(3) 'Ο στρατηγός Κόνωνας, γιος του
Τιμόθεου, από τους Ικανότερους στρατη-
γούς των 'Αθηναίων ξεφύγοντας από την
καταστροφή του Αλφειού Ποταμού, ζήτησε
έκκλη κοινά στο βασιλιά της Κρήσης Εύρι-
γέα. Θέλοντας να έξυπνοχρήσει την πα-
τρίδα του, έγινε βρονταρχός του πασι-
κού στόλου και κατατράφηκε το ναυτικό
των Λακεδαιμονίων στην Κνήδο της Κρι-
τίας. Οι 'Αθηναίοι άργότερα τον έτίλησαν
έπιστολά για τις μεγάλες πατριωτικές
επηρεσίες του.
(4) Οι νέκροι του πολέμου είταν τότε,
σε όρισμένα τουλάχιστο σημεία συλντρώ-
ροι από σύμμετα.
(5) Το έτος 404.
(6) Αλλά συνέβαινε την πρωτεύουσα με
τον Παιρσία. Γι' άναγκάστηκε ο Λύσανδρος
Κόνωνας με χρέματα του στρατηγ. Φαρ-
νάβαζου.
(7) Στην άνωθεν, άσιατική παραλία.
(8) Της Βισθόνης.
(9) Πρόκειται βέβαια για τους συνο-
δούς του, της συμπατριωτικής του.

(10) 'Ο 'Αρταξέρξης μεγαλύτερος ά-
δερφός του Εύρου, πολέμησε μαζί του στη
Κόνωνα, όπου νίκησε, της άντιπάλου
του και παίρνοντας το όθον βασίλεψε στην
Περσία ως το 358.
(11) Είναι γνωστό πως ο τροπαιοχόρος
της Σελκινομήνειας, διακαταβλήθηκε κα-
ταί με την πόλη της 'Αθήνας, άφ' ου συνέ-
νωση με τους Πέρσες της θανάτου του
ως τα γέλα άντιπάλου του, κι έπειτα
δεν έχρασαν την εύκαιρία να τον περιποι-
θούν. Κι όπως βέβαιον λοιπόν, την πατρι-
κή αλήτη του ματαπλήθυνον την είχαν έγ-
καινίσαι έλαιο πριν από τον 'Αλκιβιάδη
και έγι' άγρότερο σκευδαίο απ' αυτόν.
(12) Τους Λακεδαιμόνιους, φυσικά.
(13) Και διως έπαισε να θρηνηθεί πως
είχε ταπεινώσει επανειλημμένα αυτόν τον
στρατήγ από παλιό της μάχης (βλ. σημ.
28, 29 και 30) και πως έκαιετο δε θα
τοφ το συνηθιστό. Η καταρραμία του περι-
λάβαινε τη Φρυγία.
(14) Έννοεί τότε που με την ήττα του
'Αντιόχου, τον πάλην από στρατηγό, ά-
ναγκάσθηκε να νά καταφύγει στη Βισθόνη.
(15) Γι' αυτόν έγγράφει στη σημείωση
29 της προεφακήνης — 7 — συνέχιας.

... πινεται πως
να καλό φυσικό
ρέπει ναχαι το
τα, αν ίσως και
ς κάνει διπλό
καλό; διπλό κακό
έξω νέκρσι;
ρομή κι έτι; έτοιμα;
το πλάσι;
(27. 303—6)
... στέκου μακριά
... όπως ο διάβολος
λέει ο λόγος,
... άνθρωποι κανείς ά;
... πριν τον νέκρσι
... πάντα του 'όλμου
... κακό λυμάνι.
(27. 113—4)
... ουσταί άκόμα το
... άνέκντη είσχω-
... γη.